

Reobrir la batalla de la llengua

Amb quatre anys per davant –o vuit, si volem fiar-nos innocentment del tòpic polític que suma legislatures– tot allò que no remenen avui Eduardo Zaplana, com a president del Consell, i Ferran Villalonga, com a conseller d'Educació i Cultura, no ho hauran de veure surar mai més. Ara bé, tot allò que vaja encaminat a reobrir la batalla de la llengua pot convertir l'atol valencià en una Mururoa lingüística. Amb Greenpeace inclosa.

Eduardo Zaplana, president de la Generalitat valenciana, no ha demostrat fins ara res que l'acredite com a alumne avançat de José María Aznar, sobretot quan aquest predica "passar de pàgina" amb l'esperit d'eco obstinat que el caracteritza. A Zaplana les mateixes circumstàncies que el presentaren com a una persona políticament espavilada –estar en el moment adequat en el lloc adequat –el mostren ara com un sobirà autòndmic poc intel·ligent i menys sobirà encara.

Eduardo Zaplana, l'honorable president de tots els valencians i valencianes –encara que s'hi resisteix com un autèntic miquelet–, ha demostrat que passa fins a l'infinit de la llengua del país que presideix. Quina necessitat té, sinó, que les institucions autòndmiques publiquen la paperassa oficial –*Diari Oficial de la Generalitat* i *Butlletí Oficial de les Corts*– en dues llengües –el valencià i el castellà– i en l'ortografia de la Real Academia de Cultura Valenciana? Quin interès té, sinó, que cinc diputats regionalistes danyen irremeiablement d'aquesta manera la imatge de les institucions valencianes? Quina mena de profit en trau, sinó, de donar carta blanca a Unió Valenciana, màxims defensors de la irracionalitat en totes les intromissions de poder que aquests prometen per a Televisió Valenciana-Canal 9 o Ràdio 9, declarant que en aquests ens públics es parlarà "la llengua dels pobles" quan tot just han vist que els queia a les mans la subdirecció de la ràdio i la coordinació dels programes esportius? Quin goig indescriptible li provoca, sinó, pensar en el panorama de carronya que s'albirà en l'horitzó valencià del 2000? Quina mena d'enjogassament, sinó, li recorre el clatell quan dinamita tots els ponts establerts amb la Universitat? Quin efecte narcòtic produeix crear alarmisme entre un col·lectiu professional com el dels mitjans de comunicació públics valencians, revoltant sindicats i organismes oficials com ara la Unió de Periodistes? Només una mena de fosc masoquisme descatalogat per la tendra, tibant democràcia pot justificar aquests tics de museu de cera.

Eduardo Zaplana no vol passar pàgina i enterar per sempre un tema que preocupa malatissament i residual a aquells que volen passar per la vida amb més pena que identitat. El president d'una comunitat autònoma com és el País Valencià, amb un potencial econòmic tan verge, amb un potencial humà tant desatès, no es pot permetre el luxe de picar l'ull a tot allò que odia la raó i de convertir en sal tot allò que s'expressa en valencià normatiu. No és bo per a les fu-

tures generacions que les institucions autòndmiques prediquen amb un exemple que pot hipotecar per sempre més conceptes com convivència, respecte, futur, tolerància, ciència... I encara més, les futures generacions no es mereixen una escola que els ensenya que crispar és un verb que es pot conjugar sense cap impunitat. I no és bo tampoc, que un polític com el català Trias de Bes, nou incorporat al Partit Popular de Catalunya provinent de Convergència Democràtica de Catalunya, done mostres de respecte envers els criteris lingüístics que emparen els populars valencians, tal i com manifesta en una entrevista en aquest mateix número. Unes declaracions poc afortunades per a un polític que hauria de donar exemples d'europeisme avançat.

El Partit Socialista del País Valencià (PSPV-PSOE) de l'ex-president de la Generalitat valenciana i avui ministre d'Administracions Públiques, Joan Lerma, li ha deixat al Partit Popular d'Eduardo Zaplana una RàdioTelevisió Valenciana neta de crispacions i de pors, unes Corts Valencianes amb la llengua neta, una Generalitat valenciana on impera la raó lingüística –poca, però raó al cap i a la fi. Amb quatre anys per davant –o vuit, si volem fiar-nos innocentment i voluntària del tòpic polític que suma legislatures– tot allò que no remenen avui Eduardo Zaplana, com a president del Consell, i Ferran Villalonga, com a conseller d'Educació i Cultura, no ho hauran de veure surar mai més. Ara bé, tot allò que vaja encaminat a reobrir la batalla de la llengua pot convertir l'atol valencià en una Mururoa lingüística. Amb Greenpeace inclosa.